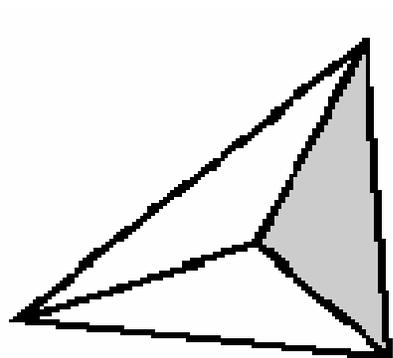

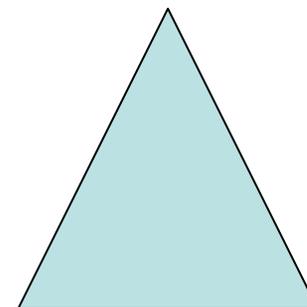
שיטת סימפלקס (Simplex):

שיטה רב-מימדית עצמאית.

סימפלקס הוא הכללה של משולש. עם N משתנים, צריך $N+1$ נקודות בשביל להגדיר נפח ב- N מימדים בצורת סימפלקס:

: $N=3$

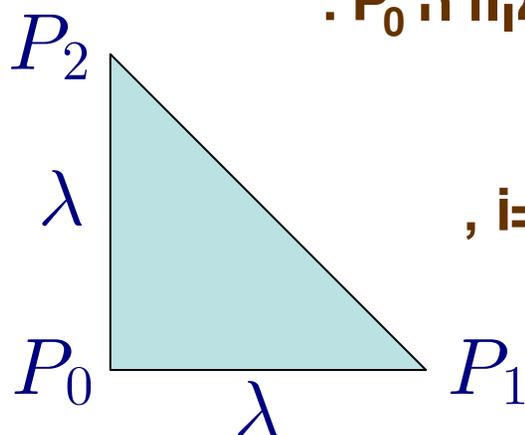
: $N=2$

ניתן להגדיר סימפלקס התחלתי בסדר גודל λ ליד הנקודה P_0 :

$$P_i = P_0 + \lambda e_i$$

כאשר משתמשים בווקטור יחידה e_i בכל כיוון $i=1,2,\dots,N$, ולוקחים את P_0 יחד עם כל ה- P_i בתור הנקודות.

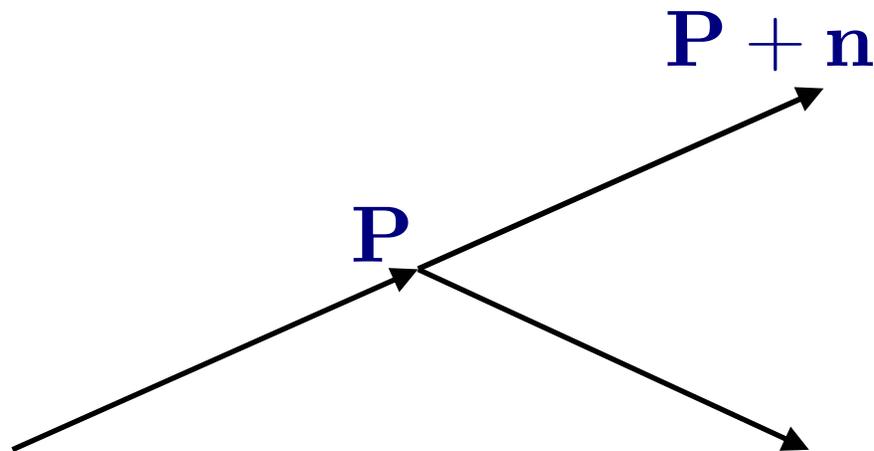
למשל $N=2$:

חשוב להבין: N המימדים הם המשתנים שבהם תלויה הפונקציה (כאשר f עצמה לא נחשבת כמימד). הסימפלקס מטייל לו במרחב של N מימדים. לדוגמא: נגיד שרוצים למצוא את הטמפרטורה הכי נמוכה בחדר. אז יש לנו $N=3$ מימדים, שהם המיקום בחדר (x, y, z) , ואז הפונקציה $f(x, y, z)$ היא הטמפרטורה בנקודה (x, y, z) .

הגודל λ (שקובע את מימדי הסימפלקס) נקבע על פי המרחב הנתון. למשל, בדוגמא למעלה, נבחר את λ לפי מימדי החדר (נגיד, עשירית מאורך החדר).

שיטות של כיוונים מצומדים Conjugate direction methods

הרעיון הכללי: סדרה של בעיות מציאת מינימום חד-מימדי, כל פעם בכיוון אחר n :

$$f(\mathbf{P} + \lambda \mathbf{n})$$

מוצאים מינימום ביחס למשתנה λ , בעזרת שיטת ברנט, למשל. אז בוחרים כיוון אחר n , וממשיכים. דוגמא עם $N=2$ ו- n ב- 45 מעלות:

$$f(x, y) = x^2 + y^2$$

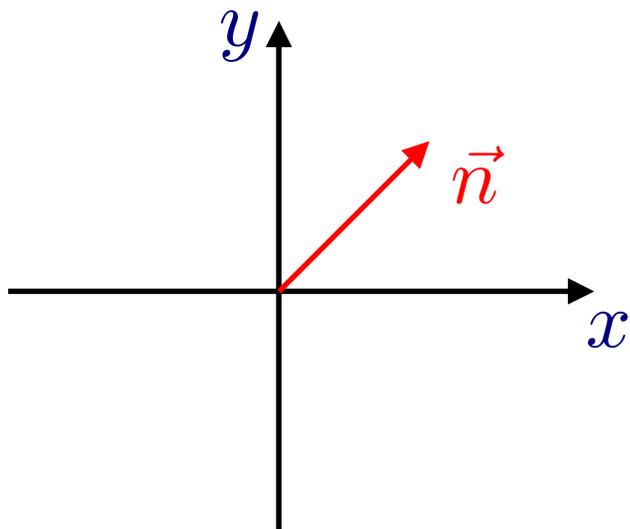
$$\vec{n} = (1, 1)$$

בכיוון n , f היא פונקציה של משתנה אחד λ :

$$x = \lambda, y = \lambda \quad \text{ז"א: } \lambda \vec{n} = \lambda(1, 1)$$

ואז הפונקציה החד-מימדית היא:

$$f(\lambda) = \lambda^2 + \lambda^2 = 2\lambda^2$$

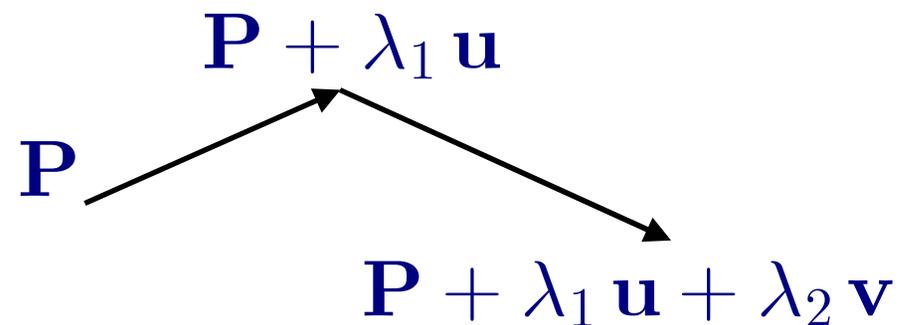

מציאת מינימום

כיצד לבחור את הכיוונים? **הרעיון**: לא רוצים שמינימיזציה בכיוון אחד, v , תהרוס את המינימיזציה שעשינו קודם בכיוון u , כי אז נצטרך לחזור שוב ושוב על אותם כיוונים. למשל, אם הכיוונים הם:

אז יכול להיות מצב שאחרי מינימיזציה ב- u ואז ב- v :

נצטרך שוב לעשות מינימיזציה בכיוון u , אח"כ שוב ב- v , וחוזר חלילה. כך לעולם לא נסיים. עדיף לעשות פעם אחת בכיוון u , פעם ב- v בלי להרוס את הכיוון u , ואז בכיוון w שלא הורס את u ו- v , ולהמשיך כך, ואז אחרי N כיוונים סיימנו.

מציאת מינימום

איך לקבוע את v ? נתחיל עם טור טיילור סביב P -ב- N משתנים, עד סדר שני:

$$f(\mathbf{x}) = f(\mathbf{P}) + \sum_i \left. \frac{\partial f}{\partial x_i} \right|_{\mathbf{P}} x_i + \frac{1}{2} \sum_{i,j} \left. \frac{\partial^2 f}{\partial x_i \partial x_j} \right|_{\mathbf{P}} x_i x_j$$
$$= c - \mathbf{b} \cdot \mathbf{x} + \frac{1}{2} \mathbf{x} \cdot \mathbf{A} \cdot \mathbf{x}$$

כאן הגדרנו את האפס של הקואורדינטות בנקודה $P=0$.

מגדירים קבוע c , ווקטור \mathbf{b} , מטריצה \mathbf{A} :

$$\mathbf{b}_i = - \left. \frac{\partial f}{\partial x_i} \right|_{\mathbf{P}} \quad \mathbf{A}_{ij} = \left. \frac{\partial^2 f}{\partial x_i \partial x_j} \right|_{\mathbf{P}}$$

ז"א:

אז הגרדיינט :

$$\frac{\partial}{\partial x_k} \sum_i b_i x_i = \sum_i b_i \frac{\partial x_i}{\partial x_k} = \sum_i b_i \delta_{ik} = b_k$$

$$\delta_{ik} = \begin{cases} 1 & \text{אם } i=k \\ 0 & \text{אם } i \neq k \end{cases}$$

$$\frac{\partial}{\partial x_k} \sum_{i,j} A_{ij} x_i x_j = \sum_{i,j} A_{ij} (\delta_{ik} x_j + x_i \delta_{jk}) =$$

ובגלל ש- \mathbf{A} סימטרית:

$$\sum_j A_{kj} x_j + \sum_i A_{ik} x_i = 2 \sum_j A_{kj} x_j$$

מציאת מינימום

$$\nabla f = \mathbf{A} \cdot \mathbf{x} - \mathbf{b}$$

לכן:

עכשיו, אם \mathbf{x} משתנה ב- $\delta \mathbf{x}$, אז השינוי בגרדיינט הוא:

$$\delta(\nabla f) = \mathbf{A} \cdot \delta \mathbf{x}$$

המטרה שלנו היא למצוא מינימום, שבו: $\nabla f = \vec{0}$

נגיד שעשינו מינימיזציה בכיוון \vec{u} , ז"א אין ל- f נגזרת בכיוון זה:

$$\vec{u} \cdot \nabla f = 0$$

עכשיו עושים מינימיזציה בכיוון \vec{v} , ורוצים שהגרדיינט לא יקבל רכיב חדש בכיוון \vec{u} :

$$0 = \mathbf{u} \cdot \delta(\nabla f)$$

שאומר: $0 = \mathbf{u} \cdot \mathbf{A} \cdot \mathbf{v}$ בגלל ש: $\delta \mathbf{x} = \lambda \mathbf{v}$ ובאופן כללי $\lambda \neq 0$

מציאת מינימום

הערה נוספת: אם מגדירים את f בתור פונקציה חד-מימדית לאורך קו מסוים:

$$f(\mathbf{P} + \lambda \mathbf{n})$$

אז הנגזרת החד-מימדית: $\frac{df(\lambda)}{d\lambda}$

קשורה לגרדיינט של f הרב-מימדית בכיוון \mathbf{n} . הנגזרת החד-מימדית היא בדיוק:

$$\vec{n} \cdot \nabla f$$

למשל, בדוגמא משקף 3: $\vec{n} = (1, 1)$ $\nabla f = (2x, 2y)$

ואז באופן כללי: $\vec{n} \cdot \nabla f = 2x + 2y$

אבל לאורך הקו: $x = \lambda, y = \lambda$ ולכן: $\vec{n} \cdot \nabla f = 4\lambda$

שזה בדיוק מה שמקבלים משקף 3 אם מחשבים את: $\frac{df(\lambda)}{d\lambda}$